

ЦѢНА:

За година 10 л.
 „ 6 мѣсеца 5 л.
 „ въ странство аз година 15 л.

Абонамента въ прѣдплата.

Цѣна за обявленията:

На 4 стр. за единъ редъ . . . 15 ст.
 „ 1 стр. „ „ „ 1 л.—
 „ другиятъ стр. „ — 50 ст.

Единъ брой 20 ст.

ЧЕРНО МОРЕ

ИЗЛИЗА ЗА СЕГА САМО ВЪ ЧЕТВЪРТЪКЪ.

Пари, писма

и други рѣкописи се испращатъ до Редакторъ-Издателя.

(Домъ Бобчевский, № 335, срѣщу градската градина.)

Неплатени писма не се приематъ.

Неупотребенитѣ рѣкописи се връщатъ, ако се платятъ пощенскитѣ разности.

Редакцията не отговаря за съдържанието на публикуванитѣ дописки.

Единъ брой 20 ст.

Редакторъ-Издатель П. Бобчевский.

ВЪЛГАРСКИЯ ВЪПРОСЪ

Заговори се отново за заплашвания отъ страна на съедината ни държава, Сърбия Сръбското правителство трупа войскитѣ си близо къмъ нашитѣ граници, като и сплно се укрѣпява, а на въпроса на нашето правителство, какво значи туй, — отговаря, че е нищо друго, освѣтъ маневри на войската.

Безъ да имаме претенцията да сме находчиви, ний приписваме това сръбско движение на поимната изъ европейскитѣ вѣстници, че *на 6-й идущий Септемврий*, денѣтъ на съединението ни съ Тракия, *ще стане признаване на нашия Князь за законенъ владѣтелъ и, слѣдователно, ще стане признаване на настоящето ни политическо положение*, защото именно за това положение не прѣди ми го врѣме сръбитѣ бѣхъ ни обявили война подъ срамния прѣдлогъ, че се губило равновѣсието на Балканския полуостровъ. — Ако не се лажимъ върху тия основи на сръбското нападкаване къмъ границитѣ ни, ще трѣбва да заключимъ, че нашата съседка и сестра не е склонна и сега да затвърдимъ едно нормално положение: тя ни заплашва съ война, ако сполучимъ.

Колкото и да е печално това сръбско настрояние, тѣзи зарѣчана вражда, къмъ насъ, ний ни най-малко имаме причини да се чудимъ на сръбитѣ и, като сме се грижили до сега за достигането края на насгоящото ненормално положение, всекога сме имали прѣдъ видъ тѣхното несъгласие; така щото не е то за насъ странно: щомъ тѣ се опитатъ да ни попрѣчатъ въ сполуката, дължимъ сме да стоимъ на срѣща имъ и да отогранимъ тия тѣхни прѣчки, както сме го и правили вече съ тѣхъ. За насъ важното въ случая е, че сръбското правителство погледнало сериозно на тѣзи повинна, повѣрвало имъ и, значи, чака не приятно(!) за себе събитие на 6-й идущий. Други сериозни причини за подобно сръбско повѣдение поне не сѣ явявали, до колкото знаемъ, отдавна. Отъ друга страна, глѣдаме, че когато силитѣ на тройния съюзъ, заедно и съ нашия союзенъ, показватъ къмъ насъ симпатии и обѣщаватъ изпълнение на исканията ни, Сърбия маневрира точно като по сигналъ съ Россия. И тѣзи послѣднитѣ пакъ отново се готви и се трупа по границитѣ си живо, бързо.

Не ни е възможно да знаемъ, дали тѣзи повинна, за признаването на Княза на 6-й идущий, е нѣщо истинско, сериозно. Ако е сериозно, насъ ни озадачава въпроса: печалимъ ли поне нѣщо отъ това признаване, когато то ще стане, безъ съмнѣние, не отъ всичкитѣ велики сили, подписавши Берлинския договоръ? Ще се въдвори ли у насъ нормалното течение на работитѣ? Не ще ли имаме все сѣщитѣ страхове отъ външни интриги и подконавания на Прѣстолъ и Правителство?

Не искаме да кажемъ, че не желаемъ припознаването на нашия Господаръ отъ великитѣ сили, но и не разбираме да стане то само отъ нѣкои сили (защото едва ли може да се помисли, че Россия и Франция тѣй сѣщо ще Го признахъ). Ний искаме да кажемъ тука, че нашето правителство ще

стори много по-добрѣ, да прѣстане да иска това признаване, а вмѣсто това да *приготви почва за признаването на нашата пълна независимостъ*. Такова положение вече ще отговори на направенитѣ жертви и ще даде истинска полза на земята ни. Писа се доста върху прогласяването на нашата пълна независимостъ, но вѣнчко доказа само съществуването на нѣкакъвъ страхъ, който, ако го има, е все единъ и сѣщия, какъвто е при припознаването на Княза. Че се съгласили нѣкои държави върху законността на настоящето ни политическо положение и че не се съгласили върху пълната ни независимостъ, — каква е разликата? Симпатизирующитѣ държави не ще ни нападатъ, не симпатизирующитѣ все пакъ едно и сѣщо има да вършатъ, тѣкъ пълната ни независимостъ е истинска печалъ. Турция — тука е работата на правителството ни — ще намѣри една и сѣща смѣтка, ако приемемъ известна частъ отъ дългата, като откупъ на тѣзи независимостъ, и тогава тя ще види у насъ по-спленъ и вѣренъ приятель. Трѣбва да се избавимъ отъ *капитуляциитѣ*, за да разберхъ нѣжленитѣ ни врагове, че върна смъртъ би ги чакала, ако ни пакостихъ.

Да стане мирното припознаване на Княза за ни — никакъ не сме противъ, но, ако ще се „трѣпимъ“, да има защо. Припознатъ билъ или не — все едно е: Княза е нашъ Господаръ и враговетѣ сѣ ни все врагове. Съ признаването на Княза, устата ни се запушва и ще трѣбва да чакаме, все както сме си, кой знае какви нови усложнения.

Говорѣ на врѣме е, да се пригласи независимостта на сръбъзъ симпатитѣ на Европа. Ний не прѣстъпваме съ това ни чини интереси, а, напротивъ, осигуряваме ги, щомъ тѣ, западнитѣ сили, желаятъ да видятъ едно трайно, дълго спокойствие въ Балканитѣ.

По поводъ на „Кратки бѣлѣжки и свѣдѣния върху земското Чешко изложение въ Прага, 1891 г.“

Не малкъ интересъ прѣдставлява за насъ, българитѣ, изложението въ Прага, въ всеко отношение. Това изложение ни дава хубави примѣри, отъ които трѣбва да се ползуваме, и ний смѣтахме да говоримъ върху него, когато видѣхме брошурата, съ горното заглавие, отъ г. С. Ж. Дяцова.

Прѣди вѣнчко, твърдѣ умѣстно намираме да поканимъ вниманието на читателя върху самата Чехия, — съ географически терминъ, Бохемия — която навади прѣдъ свѣта това изложение.

Bohemia — това е една провинция въ Срѣдни Европа, подъ владѣнството на Австрия, заградена и запазена отъ студентитѣ вѣтрове съ единъ вѣнецъ отъ гори, и надарена отъ природата съ всички условия за размножаването и охолното прѣжитаване на населениитѣ ѣхъ жители. Бохемия се населява отъ $\frac{2}{3}$ чехи, — народъ, доведенъ тамъ още въ V вѣкъ, спорѣдъ народното прѣдание, отъ нѣкого си „Чехъ“, който му е оставилъ това си име. Остатъка, $\frac{1}{3}$ частъ отъ населението, е прѣимущественно нѣмци и . . . евреи. Чехитѣ, които се прѣпорѣчватъ за народъ даровитъ и енергиченъ, населяватъ по-

вече срѣдата на Бохемия, а краищата, горитѣ — нѣмцитѣ, които по тоя начинъ добрѣ ги заграждатъ. Климатъ умѣренъ, а суровъ въ височинитѣ Собственно Прага се ползува съ топълъ климатъ. Чешкия народъ е билъ нѣкога православенъ: Св. Св. Кирилъ и Методий и тамъ сѣ проповѣдвали плодотворно, но отъ какъ е взела феодалната зависимостъ отъ нѣмскитѣ Императори, нѣмския елементъ е почналъ да се усилюва, богатата класа при-своила нѣмскитѣ нрави и обичаи, католицизма се распространявалъ, латинъ и литература-та му сѣ пробилъ пакъ на вѣскадѣ и даже градове и чифлици на влиятелнитѣ тамъ хора сѣ вземали нѣмски имена, нѣмски вкусъ, а и Чешкия Кралъ се обиколилъ отъ камергери, шталмейстери и пр., колкото и да сѣ се пазили славата и славянскитѣ характеръ на Чехия. Отъ царуването на Отакара II (1253 — 1278 г.) се забѣлѣзва пълното прѣобладание на нѣмскитѣ нрави и нѣмски учрѣждания, като и противъ мѣстната аристокрация кралѣтъ населялъ нѣмски колонисти въ нови градове, покровителствувалъ имъ и създавъ друга силна и богата аристокрация. Патриотизма на Чехитѣ е билъ потѣпкованъ, но не разбитъ съвършено, защото помни се и се прѣдѣва съ горно изрѣчението на нѣмцитѣ: „Чехия е звездѣ, зѣбнѣ въ най-благородната частъ на тѣлото на Австрийската империя“. Но по своя доходъ, Чехия се назовава отъ нѣмцитѣ: „най-хубавия алмазъ отъ Австрийската Корона“. Чехия дава доходъ на Австрия годишно 100 милиона флорина (250 милиона лева). Въ Чехия има аристократи, които плащатъ годишнѣ данѣкъ по 70,000 лева. Въ Чехия има голѣми землевладѣлци, между които личатъ знатни хора, като Императоръ, черкови, князь Шварценбергъ, който занимава $\frac{1}{3}$ частъ отъ цѣлата Бохемия, и др., съставляващи новата иностранна чешка аристокрация (защото старата, чисточешката, е емигрирала), и занимава повече отъ $\frac{1}{3}$ отъ всичкото пространство. Старата аристокрация е избѣгала, или утрѣнала се и се неспаднала, защото поискала да се въспротиви открито на краля си, и отъ това е произлязла сѣсипителната за чехитѣ битка на „Бѣла гора“. Има една нѣсенъ за тая гора, която може да се прѣведе тѣй: „Гора, гора, висока си ти! Не достигатъ до тебе горчивитѣ охкания, не виднишъ ти горѣщитѣ съззи, падающа отъ очитѣ на патриотитѣ! Чуваешъ ли ти, какво говоратъ вълнитѣ на Влтава, какво казва далечния грѣмъ? Чуваешъ ли какво шепнатъ нашитѣ уста? Тебе, горо, проклѣватъ! . . . Защо свѣти това слънце надъ тебе, защо не те покрне вѣченъ мракъ, защо всека пролѣтъ цѣвтатъ по тебе цѣвти? Проклѣта гора, Бѣла гора! Въ тебе изгни всичката наша сила, и тамъ, гдѣто истѣлъ прахътъ на нашитѣ баци, потомството сградило храмъ!*) Буря! Защо не съборишъ тоя храмъ? Вихри! Защо не го разнесете? Народъ! Защо не омислишъ отъ себе си пияното на безчестието? Но напразно! Гората си сѣ мъртъвъ сънъ и храмътъ гордо стои на нежъ, безъ да се бои ни отъ вѣтеръ, ни отъ буря!“

Сега чехитѣ се ползуватъ съ равни пра-

*) Въ честь на побѣдата, свѣтитѣ сѣсградили храмъ на „Бѣла гора.“

ва прѣдъ законитѣ на Австрійската империя, — права спечелени сѣжно: двѣтѣ процеса въ течение на 4 мѣсеца (1868—1869 г.) не сѣ сполучили да расклатятъ твърдостта на чешкия печатъ! За депутати въ камарата има цензъ и по богатство, а богатитѣ сѣ повече не чехи.

Въ Чехия 25% отъ населението се занимава съ селско стопанство, 25% — занаятчи и работници при фабрики, 2% — търговци, 24% — слуги и на день работници (гюнделински) и 23½% — образовани (доктори, юристи, професори, чиновници, духовенство и проч.).

Ето въ такъва една земя се даде изложението, което е прѣдмѣтъ на тѣзи ни статии. Тя занимава пространство, както и г. Дацовъ забѣлѣжна, колкото половината на България, а има повече население: 3,470,000 души; така щото падатъ по 107 души на 1 кв. килом., когато у насъ е 31 души на 1 кв. километръ.

За насъ не е тъй важно изящството, красотата на самото изложение, за туй не глѣдаме никакъ на него. Между поучителнитѣ примѣри, които то дава, ний ще посочимъ най-напрѣдъ на енергията и, въобще, привлекателнитѣ качества на чеха за постигане на напрѣдъ въ земята му. Ако се замисли нашия българинъ върху борбата, която чехитѣ сѣ добръ прѣдвиждали, по все пакъ приели и сполучили, — ще трѣбва дълбоко да скърби, че у насъ такъва прѣдприемчивостъ, такова съзнание на своята сила и дългъ, липсува. Единъ народъ, поставенъ подъ чуждо, нѣмско, правителство, поставенъ подъ завиестъта на съжителни нѣмци, при едно вътрѣшно несъгласие за прѣдприемането на подобно колосално въ сравнение съ себе дѣло, — никакъ не може да се поглѣдне съ равнодушие. Това е именно патриотизмъ, а не дрѣжканията изъ кафенета и кръчми на важни имена и критикуване на тѣхни дѣла! Истинна е, че и ний имаме борба съ Фенеръ и сполучихме, по кога бѣше то? — Въ турско врѣме. Тогазъ ний бѣхме патриоти, истински патриоти, а сега? Ще ли се обади нѣкой, че, ако не е правителството, ний ще можемъ да вършимъ и свършимъ нѣщо? Отъ почти самото начало на политическото ни съществуване ний измѣнихме съвсѣмъ на патриотизма, — освѣнъ, разбира се, въ грозни случаи, опасности, т. е. когато се видимъ прѣдъ пропастьта политическа. У насъ има сега хора, които не приематъ да влизатъ въ „обща“ работи, защото сѣ били богати! Като че ги кавихъ да си взематъ пари . . . Не приематъ и никаква поне инициатива за ползотворни дѣла, а „нека други да направихъ“ казватъ! Дано все така да не бѣде! Въ Чехия идеята за сегашното изложение тамъ се е родила отъ едно промишлено дружество (що е това „промишлено дружество“? Бѣде ли се, ние ли се? У насъ такова нѣщо — навън Боже! — нѣма), по случай 50-годишния му юбилей въ 1882 год., и цѣли 8 години борба съ противници се е държала, до като минѣлата година Австрійскитѣ Императоръ е приелъ протектората на изложението! У насъ не че не ще се приеме, ами и ще се прѣгърне съ радостъ такова дружество, по кой да се залови? „Нека други да починатъ, а не азъ“.

Разни

ОФФИЦИАЛНИ

На 15-й того Н. Ц. Височество присъствувало на Богослужението въ Съборната църква и прѣстои до свършването му.

Сжщия денъ на обѣдъ въ Дворца имамъ чествата да присъствуватъ: Н. В. Прѣосвященство Митрополитъ Г-нъ Симеонъ, Г. Окр. Управителъ Драсовъ, Командира на Бригадата Г. Подполковникъ Никшифоровъ, Командира на Добружанския 20-й полкъ Г. Подполковникъ Галушкинъ и градския Кметъ г. Колони.

На обѣда г. Окр. Управителъ Драсовъ е билъ награденъ съ граждански народенъ орденъ III ст.

ВЪТРЕШНИ

В. „Свобода“ помѣстилъ цѣлия списъкъ на

г. г. висшитѣ офицери, които сѣ повишени въ слѣдующия чинъ на 2-й Августъ. — Г. Г. Командира на 4-а бригада Майоръ Никшифоровъ, Командира на тукашния 8-й Приморскій полкъ Майоръ Тошевъ, Командира и командующия на тукашния 20 Добружанскій полкъ Маноритъ Галушкинъ и Анастасовъ тѣх сѣ повишени въ чинъ подполковникъ.

— Въ минѣлий брой взехме отъ „Балк. Зора“, че въ София е билъ назначенъ отъ Пост. Комиссия единъ еврейскъ, който въ сжботенъ денъ не изпълнявалъ службата си. Въ в. „Свобода“ Комиссията отхвърля да е назначавала именно тя това лице, а било назначено отъ Окржнното Управление.

Считаме се длъжни да споменемъ тѣзи поправки. Въ сжщностъ, не е работата, разбира се, че е назначенъ еврейна отъ тогава или онегова, или че може и не може да бѣде еврейна чиновникъ, а работата е, че чиновникитѣ отъ друга вѣра и народност сѣ длъжни да почиватъ въ несприжжественни дни и само затуй привлича вниманието ни Зориното антре-филе.

— Г-нъ Никола Ф. Маслевъ, българинъ, отъ с. Панагюрище, е измамилъ срѣдство за моменталното загасяване на пожаръ. Върху това сръщаме въ Софийския в. „Селанинъ“ слѣдующето:

„Една отъ най-големитѣ злочи за благообществото на човѣчеството, безъ съмнѣние сѣ пожаритѣ и винаги човѣчеството се е мѣчило да измамѣри срѣдства за да се избави лесно отъ тѣхъ, по се не еслучило до днесъ да измамѣри такива. Днесъ обаче единъ простъ, но любопитенъ нашъ съотечественикъ, Г-нъ Никола Маслевъ, родомъ отъ знаменитото Панагюрище, е измамилъ, както се вижда отъ печатаното въ днешния ни брой обявление, една жидкостъ, съ която какъвто и да е пожаръ се загасява моментално. Тѣзи жидкостъ още е по-чудесна, че въ нежъ се загасява моментално и горѣнѣето на разни масла, като газъ и др. т. Ние бѣхме лични зрители при опититѣ, направени отъ градската ни пожарна команда, за което говоримъ даденото на изобрѣтателя удостоверение отъ Финансовото Министерство, а така сжщо г. изобрѣтателятъ има добрината, по наше исканне, да направи нѣколко такива и въ редакцията ни. Ще кажемъ, че тѣзи жидкостъ ще бѣде едно благодѣние за човѣчеството, ако само се намѣриятъ хора да улеснятъ изобрѣтателятъ въ неговото желание. А какъва грамадна полза ти може да принася само за параклопитѣ, които, когато се западаватъ, немилостиво се разрушаватъ! Достатъчно е, мислимъ, единъ параходъ да има и 50 килограма отъ тѣзи жидкостъ, за да може да го избави отъ смъртта на пожаритѣ! Жидкостъта на г-нъ Маслева пилича на вода, по не до тамъ бистра и нито пъкъ има нѣкаква мирисма“.

Да ли жидкостъта на г. Маслева е именно такъва, какъвто ѣхъ прѣпорѣчва в. „Селанинъ“ — ний не можемъ да знаемъ, нѣ въ обявлението, че г. Маслевъ продава секретътъ на тѣзи жидкостъ, се привежда текста на издаденото му отъ Ф. Министерство удостоверение. То гласи тъй: „На жителъ отъ г. Панагюрище, Т. Пазар. Окр., Никола Ф. Маслевъ, дава се настоящето свидетелство, за да му служи, какъвто трѣбва, въ удостоверение на това, че споредъ опититѣ, направени отъ Панагюрското Общин. Управление (удостоверение отъ 5 Юний 1890 год. No. 1081) и отъ пожарното отдѣление при Софийското гр. Общ. Управление (рапортъ отъ 31 Юний 1890 г. No. 412, и актъ отъ 28 Май сжща година) измислената отъ Н. Ф. Маслева огнегасителна жидкостъ има свойството да огася въ твърдъ късо врѣме не само слама, дрѣхи, дърва и подобни лесно горѣщи вѣщества, но даже и спиртъ, газъ и други минерални и растителни масла, огасяването на които съ други срѣдства е твърдъ мжчно.“

— Едно страшно прѣстѣпление ни сѣ съобщава отъ Вратца:

Прѣдъ 2 мѣсеца тамъ е било загубено едно дѣте, на 6—7 години, на име Георги Мокъръ Пилековъ. Сега на 11-й текущия то се намѣрило надъ градътъ, горѣ въ канаритѣ надъ една воденица помежду двѣ дървета, въ единъ чувалъ вързано. Полицията и г. г. докторитѣ: Вратч. Окр. Лѣкаръ Димитровъ, Ломския Окр. Лѣкаръ, Вратч. Град. Лѣкаръ Франкевичъ и Орѣховския лѣкаръ Тошковъ сѣ констатирани, че ридѣтъ и краката на дѣтето били вързани съ нѣщо, като канизъ (ремикъ), на гушата му отъ лѣва страна промушена една дупка, подъ дѣтѣтъ му мишици по 4 дупки, въ слабѣнитѣ отъ лѣва страна една дупка и дѣтородниятъ му членъ отрѣзанъ. Дѣтето не се е разложило, а *изсегнало* (безъ крѣвъ) и до сега още не било погребано. Властитѣ арестували и нѣколкомина *сегем*. — Може ли да допустне здравия разумъ подобно звѣрство само отъ злоба, какаръ и най жестока, или отъ какви и да сѣ облаги?

Въпилюща длъжностъ е на слѣдственната у насъ власть да покаже достойнството си пълно за изнамирането на тоя звѣръ — убийца. Той е можалъ да глѣда мжкитѣ на такъвъ невинно сжщество при такъва банна смъртъ! . . .

— Незнаемъ, нашето правителство какво мисли и прави по въпроса за еврейтѣ, по считаме за нужно да съобщимъ и слѣдующето, което ни се донася: „Много руски евреи, прѣселени изъ турскитѣ провинции, сѣ сполучавали (еврейска работа . . . Р.) да взематъ турски паспорти и съ такъва прѣпорѣжка сѣ прѣселявали, прѣоблѣчени, безъ зулуфи, изъ съсѣднитѣ държави, между които не е чужда и България.“

Имаме право поне да мислимъ, че нашето правителство сподѣля мнѣнието на журналистиката за тия окаяници, защото, слава Богу, не се съглѣждатъ по насъ май много чужди евреи, когато ако властитѣ

не си отваряхъ очитѣ, тѣ бихъ испонапълнили тѣ дѣла. Трѣбва, слѣдователно, да се има и подобна еврейска въ внимание.

— Получихме 1-й брой на новъ научно-обществено-тѣлесенъ вѣстникъ „Учителски Другаръ“, който почивалъ да се издава въ гр. Руссе два пкти въ мѣсеца. Редакторъ-издатель Ч. Поповъ. Годишна цѣна 4 лева. На спомоществователитѣ се общава подарѣтъ по единъ альбомъ „образци за ржкодѣлие“ съ 200 примѣри.

Пожелаваме дългъ животъ съ пълненъ успѣхъ на тоя събратъ и го прѣпорѣчваме на читателитѣ си.

— Въ гр. Станимака, като и тука, има единъ българинъ, които, за да обезпечятъ живота и имота си, едно врѣме се гърѣжжж. Такова нѣщо разбира се, като искусствено и паложено само отъ чуждѣта на самосъхранението, не може да трае до край, а трѣбва все пакъ единъ денъ да прѣстане. Сега тамъ сѣ дѣ много, добръ извѣстни намъ, обмисления на разни способности, за да избавятъ църквата отъ грѣшния свѣщенникъ, намѣрили сѣ за най практично да го отстранятъ въ врѣме на Богослужението, като изискватъ да става службата на славянския языкъ. Така и сторилъ: грѣшния свѣщенникъ отказалъ да служи на другъ языкъ и тѣ довели български свѣщенникъ, който продължилъ на славянски службата.

Ний се надѣваме, че подобни сцени ще се явятъ още и другагѣ изъ княжеството.

— Министра на Външнитѣ дѣла г. Грековъ заминѣлъ за Цариградъ.

— Кой знае какъ, в. „Заря“, 21-й брой, дойде въ редакцията ни, а въ него, съобщилъ единъ имало отговоръ отъ г. Д. Стерева на нашия рецензентъ г. „Прѣгладова“ (брой 6-й). Търпехме — любопитство е — (случайно не ни попадна . . .) да видимъ тоя отговоръ. Четохме го, че е отъ Кортенскитѣ бани, и го прѣдадохме на г. Прѣгладова, но бѣлжкитѣ му не ни задоволихъ твърдъ (защото много обичаме крайната списходителностъ, а сътрудника ни, по книжовния отѣлъ, намира това врѣдно), та не знаемъ ще ли задоволи г. Стерева. Ето какво прати той въ редакцията: „да правимъ честъ на такъвъ човѣкъ, като давамъ внимание на съвсѣмъ не състоятелното му произвѣдение, па макаръ даже и съ искренна цѣль — да вродимъ въ него желание то за по-сериозно занимание, въ интереса на книжнината, — не заслужва; за туй не за него точно бѣше дадена рецензията, а за обществото, за да не дава за 100 драма напана хартия толкова пари. По сжщата причина и въ какъва литературна полемика съ него е невъзможна, немислима — Не е нужно нито да се отговаря нито повече да се взема мѣсто въ вѣстника за втора рецензия и по другитѣ му трудове (?). При толкова сериозни книги, поставили въ редакцията, не струва да се занимаваме тъй много съ г. Стерева. *Человѣка не разбира, какво се пише въ рецензията, а още повече, що е критика*. Нека си бас неграмотно за граматички и исторички! Стеревъ си е сѣ Стеревъ“.

И тъй, другитѣ двѣ книги на г. Стерева не ще се удостожатъ съ рецензии. Вѣрваме, г. Стеревъ си съзнае, че г. Прѣгладовъ си е съсѣрдоточилъ вниманието само на книгитѣ, съ които се одобва нашата книжнина, а не и на г. Стерева, т. е. на лично стѣта на авторитѣ. Желаетъ, освѣнъ това, да избавимъ г. Стерева отъ конвулсивни движения и за туй не му даваме мѣсто на г. Рецензента.

— Свикани сѣ на обучение резервиститѣ въ София, Пловдивъ, Руссе и Видинъ. В. „La Bulgarie“ по тоя случай казва: „Ако повишаването на запаснитѣ става тѣзи година по-рано нѣколко седмици отъ обикновеното, това сѣ длъжи на забѣлѣзаното движение на Сръбскитѣ войски покрай границата.“

ВЪНШНИ

— Високата Порта писала на Русския посланикъ Нелидова, че съжалява за погребеното задъжаване на Руската флота съ доброволни въ Дарданелитѣ. Тя увѣрява Нелидова, че подобно приключение въ бъдѣще не ще се случва, а за да се излади сегашната случка, приема да заплетѣ вѣничъ загуби отъ нежъ, както и да повика назадъ главни Командантѣ на Дарданелския портъ.

— Увѣрява се, че е станѣло нѣкое споразумѣние, споредъ което прѣминуването на руски корби прѣзъ Дарданелитѣ за въ бъдѣще ще бѣде свободно, а за подобнитѣ на други народности — за ворепо!

— Гръцкия Патриархъ Дионисий V, на 72 г. динна възраст, е свършилъ живота си отъ апоплексически ударъ. Погребението му е станѣло при особно тържество минѣлата сжбота.

— Споредъ единъ Указъ въ Россія, запрѣти напасането на храна, прѣдъ видъ на гладѣтъ. То указъ не се отнасялъ и за Финландия, по било „прѣложено“ на Финляндския Сенатъ да ходатайствува за подобенъ указъ и за Финландия. Ако не ходатайствува, Финансовия Русски Министръ ималъ пълномощието да забрани вноса на храна отъ Россія въ Финландия! И това било свободно Княжество съ отѣлни права и закони, само съ Кралъ Руския Императоръ! . . .

— Въ Варшава се позволява учението на еврейтѣ, по числото на студентитѣ да не надминува 10% отъ общото число на студентитѣ въ университета.

— Въ Сибиръ, споредъ послѣдни распоряжения, тъй сжщо не се позволява прѣселяването на еврейтѣ.

МѢСТНИИ

— При расходките на Н. Ц. Височество глѣдаме да се подаватъ *направо* на Господаря разни прошения отъ населението въ голѣмо число. — Всички тѣ, до колкото узнахме, съдържатъ молби за помощи по прѣдприемањето на занаяти и търговия или, просто, помощи на бѣдни.

— Г-нъ Н. Лазаровъ, главния Инспекторъ при Министерството на Народното Просвѣщение, бѣше тия дни тука. Той заминува вчера за Руссе.

— Назначението на Гръцкия Митрополитъ Поликарпъ за тука е одобрено отъ нашето Правителство.

— Нѣкакви ревизии и смѣни на Кассиери сѣ станжали въ тукашната Постоянна Комисия. 8 сж, 12 сж, 16 сж — спорятъ хилядите изъ града. Положителното още не е излѣзло отъ официалнитѣ мѣста.

— Доктора по медицината, г. *Василаки Панадопуло*, Варненецъ, ординарецъ при мѣстната Окр. болница, е прѣмѣстѣнъ отъ тука. — Тоя господинъ бѣше прилично, и даже нужно, да се отчепи, но, види се, правителството не е знаело неговитѣ всички работи, като лозе съ *хауъз* за наслаждение съ *поезията въ натура* и др., а е разбрало само 10-годишното му съдружничество съ наскоро починалия тукашенъ аптекаръ Георги Фока, комуто билъ се *задължилъ нравствено да съдѣйствува за прѣпущаньето на антиката*. Както и да е, ний глѣдаме на тѣзи постѣпка отъ правителството съ истинско удоволствие. — Ще прибавимъ, по дадения случай, че то ще стори много добръ, да има всекога въ внимание, щото, кога назначава лица отъ небългарска пародностъ, да ги праща въ съвѣтъ *други* мѣста на Княжеството, за да може да бѣде осигурено отъ подобни и много други незаконности, сега съществуващи. Царство въ царство е зло нѣщо. — Въместо него е назначенъ Г. Д-ръ Георгиевичъ.

Въ минжлия брой спомѣняхме за единъ трапъ въ градската ни болница, като намѣнявахме, че „друго щѣше да бѣде, ако бѣше тя на 2—3 километра далечъ отъ града“.

Разбира се, като болница, тя ще има своитѣ подобни нужди, които Управлението ѝ мож е да не удовлетвори, по нарочно указаната отъ насъ причина, а това, както и шумътъ отъ музика, пилястующи, файтони (станционна е улицата) и прахътъ, не позволява да се растварятъ прозорци за опрѣняване на въздуха, — доказва, че тамъ не е мѣсто за болница. Това, впрочемъ, не нашитъ умъ избобрѣтава, а цѣла наука има за такива работи. Болницата глѣда къмъ сѣверъ, а къмъ истокъ и западъ нѣма прозорци, — нѣщо съвѣтъ нехигиенично.

Общинското ни Управление ще каже, че нѣма що; кога нѣма пари. За да се изгладятъ инженерски страници на улицитѣ и за това да се плащатъ по 40—50,000 лева на частни стопани, има пари; за само единъ планъ на „паркъ“ (!) да се платятъ 3000 лева, има пари и за много други безъ врѣме расходи има пари, а да се направи болница гдѣто трѣбва — нѣма пари! Съ паритѣ, които се харчатъ за раскошъ, може да се направи не само болница, ами може да се направи и поддържа и *градеки училищенъ пансионъ за бѣдни дѣца*, по . . . пусто украшение! Не трѣбва да се забравя, че главното украшение на улицитѣ не е отъ странитѣ нмъ, а *по тѣхъ*. Въместо да се харчатъ огромни сумми безъ врѣме за украсяването нмъ (градски планъ на-ли не е създаденъ за да събори и прѣобразан града въ една—две години?), достатъчно е, да не плажатъ по тѣхъ козги и кучета, както ги и този часъ има (не въ главната улица, разбира се, а въ по гжсто населенитѣ махали . . . Агентиѣ, мазватъ, съ тефтери подъ миничи, само данци и глоби знаятъ да събираатъ), нѣкъ дасе прахятъ, прѣди всичко, необходимитѣ общественни задания. Отъ скжпото исправляне на улицитѣ никога не ще дойде оная полза, която ще има отъ съживяването на помѣщения за учрѣжденията и благотворителнитѣ заведения: първо и първо наемитѣ не останатъ въ касата, а още и наеми ще се събира, за да се прахятъ улци.

Ако се не лажемъ, гласи се отъ давна да се строи хотелъ край морекитѣ бани, който да се дава подъ наемъ заедно и съ тарифи отъ Общинското Управление, та по тоя начинъ да се намалятъ произволнитѣ цѣни въ града и да се привлечатъ посетители отъ вънъ. — Кое — украшението на улицитѣ ли или строењето на хотела — е повече нужно. Или защото нѣма тѣкмо 100, трѣбва да се харчатъ 50-тѣ за какво да е . . .

— Гражданинътъ, който посетилъ прѣди нѣколко деня градската болница и за когото съобщихме въ минжлия брой, че заблѣзвалъ трапътъ въ двора ѝ, ни съобщава сега, че вътрѣшността на тѣзи болница, по чистота и редъ, може да се сравни съ една добръ уреденъ европейска болница. „Такъва чистота не съмъ видѣлъ 5% отъ частнитѣ наши кжци“ — свършва писмото си г. гражданинъ.

РѢЧЬ

Казани отъ селския учителъ г. А. Д. Л. при селскитѣ испити. *)

„Испитайте, рече, писания, ако въ нмъ имѣти животъ вѣчный и та сѣтъ свидѣтелствующи о мною.“

Родолюбиви селени! Достопочитаеми слушатели! Тия думи, какіо и други много примѣри отъ

*) Редакцията дава мѣсто на тѣзи рѣчи, като поучителна за селското население. —

разни списания, надѣж се, всекой отъ Васъ е слушалъ.

Вие, родолюбиви селене, знайте, че прѣди 20—30 години учението въ нашето отечество и редовнитѣ училища съвѣтъ бѣхъ угаснали и задрѣмали и това по причина на тогавашнитѣ усидни врѣмена и обстоятелства. Днесъ, слава Богу, виждаме, че просвѣщеніето спусти свѣтливитѣ свои зари, и огрѣ редомъ почти не само по градоветѣ, а и по села, дѣто никакъ не е имало до сега. Отъ това глѣдаме какъ доста развити станж въ умовѣтъ на млади и стари. Колко измѣненъ е станж въ духоветѣ на милитѣ наши съотечественници! Показа се на явно ревностъта, распаления у всекого духъ за образованието на скжпитѣ наши рожби, (жмжи надѣжди.

Тѣй имаме и за напредъ добра надѣжда за всичко да стане отъ добро по на добро, защото сичекитѣ околни народи, които глѣдаме днесъ да се наслаждаватъ отъ единъ миренъ и спокоенъ животъ, и да се похваляватъ за чудни работи и искусства, първо и първо за училище сж залѣгали и давали мило и драго само да го приобнѣжатъ. Тѣй и ний отъ денъ на денъ напредъваме и съ Божия воля на по добро ще бждемъ, ако се и сами постарамъ за образованието на невинитѣ младежи. — Трѣбва, обаче, почитаеми селене, съгласие, трѣбва братска любовь и единомислие, трѣбва да имаме помежду си добри и умни хора, които да управяватъ и нареждатъ селскитѣ ни работи съ здравъ разумъ и чиста съвестъ; а по-долнитѣ да не упорствуватъ, а да се покоряватъ на по-горнитѣ си и да слушатъ щото имъ се прѣдставя за полза на отечеството.

Рѣкохмѣ, че учението вече всекой познава и съ живи очи вижда, колко е полезно, и че безъ него нищо не може да сжде, както трѣбва уредено. Иди всекой нека не яли дѣто ще даде и помогне на олтаря за просвѣщеніето и за умственното образование на чадата си. Писанието дума: „аще и мало насѣдѣе дасть сину твоему, много обаче дарованъ естъ.“

На край, сѣкамъ че съмъ длъженъ да кажж и това. Ре мислѣтъ, молиж, че само съ едно прочитание и за малко врѣме ходение въ училището ще може дѣтето да научи все що му трѣбва и да достигне оная цѣль, за която ни е думата. Не! Това е твърдѣ малка разлика отъ оногоя, който нищо не умѣе и рѣжи на четула, дѣто зема и дава.

Учение или вспитаніе ще рече, да се научи основно да чете и пише. Затова, по мое мѣние, злѣ струватъ ония бащи, които безъ врѣме изваждатъ дѣцата си отъ училището и ги прѣдаватъ на друго занятие.

Надѣвамъ се че и това ще се поправи, както и всичко до ний.

Дано Всеблагий Богъ укрѣпи славнитѣ прѣстолъ на Негово Царско Височество любимия ни Князь, заедно съ Министритѣ му! Дано Милостивий Богъ подари здравие и длаги дни на нашитѣ народни доброжелатели и училищни попечители и на всички ученолюбиви селени, та да се турятъ училищата на по добръ редъ! Тогава кой не ще се радва? —

КНИЖНИНА

Нѣколко мисли за *народния учителъ* като учителъ и на обществото. Отъ Т. Г. Влайковъ. Цѣна 50 ст. Стр. 50 Пирдопъ. Печатница на В. Георговъ и С-не. 1891 г.

Извънредна радостъ ни обзе, като прочетохмѣ книгата на г. Влайкова. На веѣка страница се вижда искренното желание на автора да принесе полза. Мнозина у насъ говорятъ и се канятъ да принасятъ полза на народа, но тамъ е заото че тѣ *само* говорятъ и се канятъ, а нищо не вържатъ. Ето защо ний съ особенно удоволствие посрѣщамъ труда на г. Влайкова, и, като го прѣпорѣчваме на всичкитѣ учители (и народни, и държавни), бихмѣ ги посвѣтвали да го прочетатъ внимателно и да се възползватъ отъ свѣтитѣ, които дава авторътъ. Работѣте, г-да учители, работѣте! Бждѣте учители и на обществото, защото именно нашето общество има нужда отъ васъ.

Съдържаніето е изложено съ единъ глѣдъкъ, хубавъ, популяренъ български езикъ, та книгата се чете съ голѣма приятностъ. Цѣната (50 ст.) е малка и може веѣки учителъ да си ѣ купи. На книжаритѣ се прави слѣдната отетжка: 20 книжки за 8 лева, 40 книжки за 14 лева, 100 книжки за 30 лева; по-ценекитѣ разнжки на автора.

Адресъ: Т. Влайковъ въ Пирдопъ

Свѣтваме г-да книжаритѣ да се възползватъ частъ по скоро отъ тѣзи отетжки.

Букваръ за първо отдѣление. Съставили Д. П. Пенатовъ и К. Г. Петровъ по А. Модець (а?). Цѣна 50 ст. Стр. 48. Руссе. Печатница „Св. Кирилъ и Методий“. 1891 г.

Не отбираме твърдѣ отъ буквари, понеже не сме имали случай да прѣдаваме на дѣца отъ първо отдѣление, по мислимъ, че по добръ би било и по-вече би си постигнали цѣльта букварѣтъ, ако да бѣше испъстренъ извжтрѣ съ картинки, стобразни съ извѣстни думи и прѣдложения. Но кой знае? Може би да сж излѣзли нѣкои нови указания отъ знаменити педагози, та по тѣхъ да е съставенъ настоящитѣ букваръ, не знаемъ. Но напечатанъ е букварѣтъ доста чисто и на добра книга. Хареса ни това дѣто букварѣтъ сж нѣколко вида: почва се съ много едри и постепенно се дохожда въ край до обикновенни печатни букви. Прѣпорѣчваме го на първоначалнитѣ учители да го прѣгледатъ.

И. Прѣгледовъ.

Получени сж въ редакцията слѣдующитѣ книги и списания:

1) „Българска читанка“ за първий класъ, отъ И. Иванова. Издава книжарницата на Н. П. Недѣлковичъ въ Търново. Цѣна 1 левъ и 40 ст.

2) Спис. „Сждеба Библиотека“, книга VI и VII, отъ И. Н. Минтозъ — Ямболъ. Съдържание: I. За углавната отговорност на лихваритѣ; II. За съществото на международната администрация и нейнитѣ органи (по Мартенса); III. Углавно-правовата доктрина за съучастието (пр. II. А. Драгневъ); IV. Правилникъ за приспособление закона за горитѣ; V. Практически бѣлжжки и пр. Цѣна г-д. 6 лева.

3) „Държавно Търговско и Трикласно Училище“ въ Свищовъ. Извлечение отъ правилника и программата на търговското училище. Свищовъ, скоропечатницата на Н. С. Найденовъ 1891 г.

Настоящата книжка дава достатъчно пълни свѣдѣния за търговското училище. За заблѣжване е факта, че свършаванитѣ тѣзи година сж имали, още прѣди навършването, отворени търговски мѣста. Желателно е да се распространи книжката по възможности повече.

4) „Сѣмйно съкровище“ (домашна енциклопедия). Книга потрѣбна за въ всеко сѣмейство и за всекого. Частъ първа, свитѣкъ I-й. Съставилъ и издава А. Н. Дѣлевъ. София, печатница на „Либералний Клубъ“. 1891 г. Цѣна . . лева.

5) „Гражданско учение“ или Читанка за малкитѣ граждани и гражданки отъ III и IV отдѣления, съставена споредъ программата отъ 7-и Септември 1885 г. отъ П. Н. Г. Търново. Скоропечатница на Х. Т. С. Фъртуновъ. 1891 г. Цѣна . . лева.

6) „Числителница“ за долнитѣ классове на срѣднитѣ училища. Книга първа, за първи класъ. Отъ Тодоровъ. Стр. 96 Издава книжопечатницата на И. Икономовъ — Разградъ. 1891 г. Цѣна 1 левъ.

7) „Жива старина“, етнографическо (фолклорно) изучаване на Видинско, Кутско, Бѣлогордишко, Ломско, Берковско, Орѣховско и Вратчанско. Книга първа. *Вѣрванията или съвѣрствията на народа*. Отъ Д. Мариновъ. Руссе, печатница „Св. Кирилъ и Методий“. 1891 г. Цѣна 2 лева.

8) „Курсъ на срѣдновековната история“, отъ В. Я. Шулгина. Прѣвелъ отъ 8-то издание Г. И. Пенковъ. Прѣдизначенъ за учебникъ въ горнитѣ классове у мъжескитѣ и дѣвическитѣ гимназии и — педагогическитѣ училища. Руссе, скоропечатницата на Спиро Гулабчевъ, 1891 г. Стр. 285, Цѣна 3 лева.

СМѢСЬ.

Театрални билети съ особни премии. Ето едно ново изобрѣтѣние за лесно распродаване театр. билети, което неотдавна е влѣзло въ мода въ Филаделфия. Оперейната пѣвица Г-жа Баца устроила распродаването на билетитѣ отъ свои бенефисъ въ една сладкарница въ Филаделфия, гдѣто на веѣкиго, който купи билетъ, въ видъ на премия, му се давало по една корабия — особентъ „Конфитъ Баца“ съ хубави бомбони, съ портрета на артистката и съ собственорѣчния ѝ подписъ на веѣка корабия. Тѣзи новинка се поправила на Филаделфийскитѣ граждани и женскитѣ билети отъ бенефисътъ на артистката биле распродадени. Тоя примѣръ побудилъ Дирекцията на Филаделфийскитѣ театръ да устрои постоянна продажба на входнитѣ театрални билети съ премии, състоящи отъ корабии съ портрети, саморѣчни подписи на разни артистки и артисти.

Защо Неронъ е изгорилъ Римъ? Италианския историкъ Линччани доказва, че знаменития пожаръ на Римъ въ 64-та година, въ врѣмето на Нерона, е билъ прѣдизвиканъ не отъ прищевката на Императора, ами отъ необходимостъ. Неронъ много пакти доказвалъ на римскитѣ граждани, че улицитѣ и площадитѣ на града сж мръсени, тѣсни и мръзливи, и че градътъ има нужда отъ съвършено прѣправяне. Римскитѣ граждани протестували противъ уреждането на Римъ, като се облѣгали на това, че ще трѣбвало да се сружатъ много храмове и общественни здания. Тогава Неронъ, като видѣлъ укорството на Римлянитѣ, рѣшилъ се да изгори града. Прѣварително той накаралъ архитектитѣ Севера и Целара да съставятъ планъ за новия градъ, приготвилъ тайно много палатки, за да има дѣ да се подслонятъ останалитѣ безъ кжци граждани, заповѣдалъ да се приготви много храна, и тогава чакъ изгорилъ града. Слѣдъ пожара Римъ се доста намѣнилъ и украсилъ

ВАРНЕНСКО ОКРЪЖНО УПРАВЛЕНИЕ

Обявление

№ 11283

Обявявамъ на интересующитъ се, че на 3 Септемврий т. г. въ канцеларията на Варненската Окр. Постоянна Комисия ще се произведе търгъ съ явна конкуренция за продажба гроздето отъ 416 декара (дюлюма) държавни лозя при двореца Сандрово. Откриването на търга ще стане въ 3 часа слѣдъ обѣдъ, а переторжка ще се произведе на слѣдующия день.

Желающитъ да взематъ участие въ тоя търгъ трѣбва да притѣжаватъ свидѣтелства за честностъ и коветелнически квитанции или Банкови удостоверения за залогъ 750 лева. Чуждитъ поданници освѣтъ тия документи трѣбва да притѣжаватъ и декларации, удостоверяващи отъ надлѣжни консулства, че въ случай на прѣпирки ще се сѣдѣтъ прѣдъ мѣстнитъ сѣдилища безъ консулска защита.

Поемнитъ условия могатъ да се видѣтъ въ всякой присѣтственъ день и часъ въ канцеларията на Постоянната Комисия и Финансовото отдѣление при Варненското окръжно Управление.

г. Варна, 17 Августъ 1891 год.

Окр. Управителъ: *Драсовъ*Фин. Чинovníкъ: *Добриновски*

Държ. Реал. Гимн. „ФЕРДИНАНДЪ“ I. Варна.

Обявление.

№ 603.

Записването на ученици за учебната 1891/92 година ще се захване на 26 Августъ и ще трае до 4 Септемврий; прѣзъ това врѣме ще станатъ и приемнитъ и повторителнитъ испити.

При записването си всички ученици трѣбва да се явяватъ придружени отъ родителитъ си или отъ настойничитъ си.

Тѣзи отъ ученицитъ, които сѣ навършили 16 години по край другитъ документи ще прѣдставятъ и по едно свидѣтелство, че сѣ записани въ призователнитъ списѣци на нѣкоя община за носене военната тѣжба.

Отъ заможнитъ ученици ще се изисква още при записването училищната плата

Гр. Варна, 22 Юлий 1891 год.

3—3

Отъ Дирекцията.

Варненската Държавна Дѣвическа Гимназия.

Обявление

№ 247

Юлий 27-ий день, гр. Варна.

Дирекцията на Варненската Държавна Дѣвическа Гимназия, чрѣзъ настоящето си извѣстива на интересующитъ се слѣдующето:

I.

Отъ идущата учебна 1891/92 година се открива и V-ий классъ при гимназията.

Записването на ученицитъ и за V-тъ класса ще става въ Дирекцията на гимназията и ще трае отъ 26-ий до 31-ий Августъ т. г. включително, когато и ще се държатъ приемнитъ и повторителни испити, а редовнитъ занятия ще се почнатъ отъ 2-ий Септемврий с. г.

Новопостъпвающитъ ученички при прошенията си за приеманне прѣдставяватъ училищно и кръщелно свидѣтелства, а бившитъ — само училищното си свидѣтелство, отъ прѣзминалата учебна година.

При записването си ученичките внасятъ и установената училищна такса за I-вото полугодие.

II.

Отъ 1-ий Септемврий идущата учебна година при гимназията се открива и **Държавенъ Дѣвически пансионъ**.

За съдържанieto си всяка пансионерка ще плаща 480 лев. годишно — $\frac{1}{2}$ -та на 1-ий Септемврий при записването и постъпването си, а другата половина на 1-ий Февруарий.

Самодържаницитъ пансионерки се ползватъ **безплатно** отъ храна, отопление, освѣщеніе, пранье, одѣръ съ сламенникъ, горни дрѣхы и нуждитъ писмени и рисувателни потрѣби. Долни дрѣхы, кърпи, чорапи, покривки и завивки си доставятъ тѣ сами.

Отъ Дирекцията.

3—(21) 3

Държавно Търговско и Триклассно училище въ Свищовъ

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 694

Дирекцията на Държавното Търговско и Триклассно училище въ Свищовъ обявява слѣдующето:

1) Записването на ученици и извършването на приемателнитъ и повторителни испити за учебната 1891/92 година ще почне отъ 25-ий Августъ и ще трае до 1-ий Септемврий н. г. При прошенieto за доущаніе на испитъ или за записване трѣбва да бѣждатъ приложени: 1) училищно свидѣтелство; 2) метрическо свидѣтелство; 3) медицинско свидѣтелство и 4) свидѣтелство отъ надлѣжната община, удостоверяващо че просителя (ако той е отъ 16—20 год) е записанъ въ призователнитъ списѣци.

2) Курса на търговскитъ науки е отъ 3 години. Условията за постъпване въ I курсъ сѣ: 15 годишна възраст и успѣшно триклассно образование. Свършиващитъ общинско триклассно училище, които иматъ слаби удовлетворителни бѣлѣжки по Математика, Български Языкъ и География, се подхвъргатъ на испитъ по тѣзи прѣдмети.

Они съ успѣшно четворокласно образование постъпватъ безъ испитъ въ I курсъ.

При постъпването въ курсовѣтъ се плаща 25 лева годишна училищна плата.

3) Образованieto при търговското училище е общо образователно и специално търговско. Программата е изработена по образеца на добръ уреденитъ търговски училища въ Европа и се съобразява съ мѣстнитъ нужди. Особено внимание се обръща на языцитъ: Нѣмскій и Французскій.

Свършиващитъ иматъ гимназиално право спрямо военната повинность

До сега свършиващитъ занимаватъ добри мѣста при разни търговски кѣщи, както и при Българската Народна Банка.

3—3

Отъ Дирекцията.

Отъ Сждеб. Пристази при Варн. Окр. Сждеб.

№ 2238.

Подписанный обявявамъ, че отъ 28-ий Августъ т. г. до 27 С-врий с. г. ще трае публичната продажба на Рахимъ Ферадъ Хасановото лозе отъ $5\frac{1}{2}$ уврата и праздно до негово мѣсто отъ $1\frac{1}{2}$ уврата, находяще се въ Варненскитъ лозя, въ мѣстността „Сесъ-Севместъ“ продаваемо се за дългѣтъ му къмъ Шакиръ Побрамовъ. Интересующитъ се могатъ всяки присѣтственъ день и часъ да се явяватъ въ канцеларията ми за наддаване.

10 Августъ 1891 гр. Варна.

П. Сждеб. Приставъ: *Г. Захариевъ*

№ 2241.

Подписанный обявявамъ, че отъ 28 Августъ т. г. до 27 С-врий с. г. ще трае публичната продажба на къщата на Кръстина Вѣлчева, продаваемо се за дългѣтъ ѣ къмъ Димитъръ Дашевъ. Интересующитъ се могатъ всяки присѣтственъ день и часъ да се явяватъ въ канцеларията ми за наддаване.

10 Августъ 1891 г. гр. Варна.

П. Сждеб. Приставъ: *Г. Захариевъ*

№ 2244.

Подписанный обявявамъ, че отъ 17 Августъ т. г. до (16) С-врий с. г. ще трае публичната продажба на Молла Мустафовата половина къща, въ гр. Варна III участъкъ No. 632, продаваемо се за дългѣтъ му къмъ Георги Стойковъ. Интересующитъ се могатъ всяки присѣтственъ день и часъ да се явяватъ въ канцеларията ми за наддаване.

10 Августъ 1891 г. гр. Варна.

П. Сждеб. Приставъ: *Г. Захариевъ*

Печатница на Хр. Н. Войниковъ — Варна.

№ 2253.

Подписанный обявявамъ, че отъ 7 Августъ т. г. до 6 С-врий с. г. ще трае продажба на $\frac{1}{4}$ частъ отъ Градницата на Стоянъ Кара-Пеневитъ наследници, частъта на Василъ Кара-Пеневъ, продаваема се за дългѣтъ ѣ къмъ Варненска Сѣби Симеоновъ, находяще се между града Варна и желѣзопътната Станция. Интересующитъ се могатъ всяки присѣтственъ день и часъ да се явяватъ въ канцеларията ми за наддаване.

П. Сждеб. Приставъ: *Г. Захариевъ*.

РАЗГРАДСКО УЧИЛ. НАСТОЯТЕЛСТВО

Обявление.

№ 1720.

31-ий Юлий 1891 г. гр. Разградъ.

Разградското Училищно Настоятелство се нуждае отъ четире Учители за Първоначалнитъ Народни Училища и — отъ една Учителька за Забавачница. Желающитъ, да заематъ длѣжността на учители въ тѣзи училища, трѣбва да се свършили педагогическо училище, и учителката за Забавачница да е практикувала 1—2 години. Прошенията, придружени съ нуждитъ документи, трѣбва да се испратятъ до Прѣдсѣдателя на Училищното Настоятелство най късно до 15 Августъ н. г., като въ сѣщото врѣме явятъ и условията си.

Прѣдсѣдатель: *Д. Стояновъ*.3—3 П. Д. Секретаръ: *Д. Дамияновъ*.

НЕКРОЛОГЪ.

На 16-ий того въ гр. Шуменъ неумолимата смъртъта грабна въ най цвѣтущата младостъ, на 27 години, добрия ни другаръ и приятелъ

ТРИФОНЪ АНДРѢВЪ,

бившии учителъ при Варненскитъ Градско-общински първоначални училища, като остави въ неутѣшима сѣкрѣбъ: жена, едно мѣсечно дѣте, майка, братъ, роднини и приятели. Покойния е родомъ отъ гр. Шуменъ, гдѣто е и получилъ образованieto си. Въ 1882 г. се условия за учителъ въ родния си градъ, а отъ 1883 г. до послѣдния си часъ бѣ учителъ въ г. Варна. Въ Сръбско-Българската война покойния взе участие, като доброволецъ, и се сражава противъ неприятеля подъ г. Вѣлоградчикъ и с. с. Асчаръ и Гайтавца. Въ лицето на покойния другаритъ и приятелитъ му изгубватъ единъ честенъ и благороденъ мъжъ съ твърдъ и непоколебимъ характеръ, а отечеството единъ вѣренъ синъ.

Вѣчна ти память, незабравимий Друге и Приятелю!

г. Варна, 20-ий Августъ 1891 г.

Отъ другаритъ и приятелитъ.

Д-ръ ГЕОРГИ С. ГЕОРГИЕВИЧЪ,

свършиващия наукитъ си въ Парижскій факултетъ,

приема болни за сега въ домѣтъ на баща си Г-о сподина Савва Георгиевичъ, II уч. № 158, въ всякъ день отъ 2 до 6 часѣтъ слѣдъ обѣдъ 3—44—1.

УРОЦИ ПО МУЗИКА

Г. Р. ГЕУФАНУСЪ

Честъ има да съобща за знаніе, че при ма да прѣподава на желающитъ по пияно, тара, флауто, и гласна музика.